

Две песме – Софија Дамчевић

БРУТАЛНО БРНО

Брундало је Бруно на брду код Баварске,
бичевима било будаласте беспосличаре
браздама блокираним, бурама бељеним,
беспотребним биковима бележеним у бас,
бравура белега бежала је од баксуза,
безнадежних баљезгавца, брака без,
беба без, чак баба без, међ боровима
блиским, баршунастим, бобичастим...

Бледа бресквица би бакљу бесмртности,
биволски бис, божански бакшиш
без бедема, над барама бега,
блистала би блажена, бивала, битисала
благословена, блискала би блеском благородним...

Брутално је али Брно бацало буздоване
безглавцима будаластим беспоштедно баченим
балавом Базилиску без бедра, без браде;
беживотни бдели су над бескрајем бездана,
борили се, бацакали, незнађе будни бушили,
блејали, блатили, Беспрекорном бајали,
бодрошћу од бестрага базилику бранили...

Брутално је Брно или брутални је Бјелехрад,
борба била је басен болова;

баласти су буктале над битком безнадежном,
буду ли били бесмртни, буду ли били будући,
би ли пак беснели беспућем безвременим,
бодеже беса бацили, код Белзевуба боравили...?
безвучним брујањем до у бестраг бројали...

Би ли била бременита биљчице бела?
Бјелехрад би бањско брћкање барикадирао,
би ли Брно, бубице, басне благе баснило,
бајковитим бисерима бебице будило,
би ли благо бескућника бодрог благословило...

РАТНИК

Ратник кога однекуд познајем,
ког не желим да погледам,
глава већ је под опсадом,
гутам да зауставим дах, живот,
талас био је предсказање,
онај који би читав свет потопио,
запљускивао ме је одоздо, а ја седех
мирно у фотељи, прекрштених ногу,
десна рука глади браду, накривљене главе
празно га гледах и рекох: хм...

Идем ка њему а давим се на сувом,
страху рекла сам: не!, да ли је он страх?
киша око мене пада док ме шал гуши,
рекла бих му не!, али чује се само да!
улазим у јазбину, звер се облизује,
rekli су да морам, и онда морам,

може да ме убије, али као да му требам,
хтедох побећи, ал' беше предодређено таласом,
зато стојим, чекам, дрхтим у миру,
гушим се, гутам, пљујем, дави ме
осећање које не осећам, бежи!
излаз тражим, врата отворена, ал' не излазим,
победа од остајања зависи,
живот од победе зависи,
да ли ће ме потопити или ћу жива испливати?
Сифу научи ме, Сифу научи ме!
Онај ко учи ме изасланик је мрака,
црним кошчатим прстима ме за гушу држи,
пита се колико, душа шапуће само издржи,
матица хоботница у понору чека,
пипци уз пукотине ка површини пузе...
још једно зарањање, па још једно, докле?

Ратник ме посматра, уз мене стоји,
песницу у длану ми показује,
рашчеречена у миру, у ставу коњском
осуду ишчекујем, пресуду, гиљотину,
живот из утробе буздованом удара,
нервима струји, грех позива, грех призива,
грех као извор и узрок живота самог,
да се предам, да му се не дам,
отпор још дубљи мрак изазива,
rekli су мора да тече, онда мора,
чекам да ме одбаци, избаци, исмеје,
а поглед љубави ми се једно осмехује...

Тај ратник он... он личи на мене.